

στήν άτομική και κοινωνική εὐτυχία. Βλέπουμε ἀκόμη ὅτι τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα τῆς ἀρχαίας Σπάρτης τὸ χαρακτηρίζε ἡ σκληραγωγία. Τὸ νὰ ζεῖ δηλαδή κανεὶς ἡρωϊκά καὶ νὰ πεθαίνει γιατὴν πατρίδα, ὅπως δηλώνει καὶ τὸ σύνθημα "ἦ τάν ἢ ἐπὶ τᾶς". Ἐνῶ τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα τῶν Ἀθηνῶν ἦταν θεμελωμένο σὲ μιά πιό πνευματική καὶ δημοκρατική βάση. Ἀπέβλεπε στήν καλοκαγαθία. Στὸ στενὸ δηλαδή σύνδεσμο τοῦ "ἀγαθοῦ" (=τοῦ ἠθικοῦ) μὲ τὸ "καλό" (=τὸ ὠραῖο).»

Ὅμως ἡρωϊκό, ἠθικό καὶ ὠραῖο εἶναι ἐκεῖνο πού ἔχει σχέση μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ ὄχι μὲ τὴν ἀπάτη καὶ τὸ ψεῦδος. Ἔτσι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μπορεῖ νὰ εἶχαν μύθους, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ αὐτοὺς ἀναζητοῦσαν τὴν Ἀλήθεια, γι' αὐτὸ καὶ μόλις τὴν βρῆκαν ἀμέσως δέχθηκαν τὸν χριστιανισμό πού εἶναι ἡ μοναδική Ἀλήθεια, Ὁδὸς καὶ Ζωή.

Κάθε παλαιὸ δέν εἶναι πάντα καὶ ὅ,τι καλύτερο, ἀλλὰ καὶ κάθε νέο δέν εἶναι καὶ ὅ,τι συμφορότερο.

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡ. ΠΝΕΥΜ. ΚΕΝΤΡ. ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓ. ΓΡ. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ. Ν. Θ. Κ. ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ Ι. Μ. ΚΙΤΡΟΥΣ-ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ & ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ

ΤΗΛ. 2410 612 948 *ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ*

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΚ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ - Η ΕΝΟΡΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΟΦΟΥ & ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΛΑΡΙΣΗΣ «ΜΕΛΑΝΟΣ»

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΜΕΛΕΤΗΣ**

Α Μ Ω Σ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ	ΚΕΦΑΛΑΙΟ	ΣΤΙΧΟΣ
Δ 30	- 12	Γ. 1 - 8
Τ 31	- 12	Γ. 9 - 15
Τ 1	ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ	
Π 2	- 1	Δ. 1 - 6
Π 3	- 1	Δ. 7 - 13

Δ 6 ΑΓ.ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τ 7	- 1	Ε. 1 - 9
Τ 8	- 1	Ε. 10 - 17
Π 9	- 1	Ε. 18 - 27
Π 10	- 1	ΣΤ. 1 - 7

Δ 13 - 1 ΣΤ. 8 - 15

Τ 14	- 1	Ζ. 1 - 9
Τ 15	- 1	Ζ. 10 - 17
Π 16	- 1	Η. 1 - 9
Π 17	- 1	Η. 10 - 14

Δ 20 - 1 Θ. 1 - 10

Τ 21	- 1	Θ. 11 - 15
Τ 22	- 1	Α. 1 - 8
Π 23	- 1	Α. 9 - 16
Π 24	- 1	Β. 1 - 7

ΜΙΧΑΙΑΣ

Δ 27	- 1	Β. 8 - 13
Τ 28	- 1	Γ. 1 - 6
Τ 29	- 1	Γ. 7 - 12
Π 30	- 1	Δ. 1 - 8
Π 31	- 1	Δ. 9 - 14

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΙΤΡΟΥΣ-ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ & ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ
ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
« ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ-Ν. ΠΟΡΩΝ-Ν. ΑΓ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ & ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΟΦΟΥ »

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

Πολλοὶ καὶ μεγάλοι ἄνθρωποι ἔχουν γεννηθεῖ καὶ θά συνεχίσουν νὰ ἔρχονται στήν ζωὴ αὐτή. Θά μεγαλῶσουν καὶ θά μᾶς προσφέρουν τὴν σοφία τους, τὰ χαρίσματα τους, τίς ἀρετές τους. «Ὅμως ποιὸς ἀπ' ὅσους

αὐτοὺς γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο; Κάτι τέτοιο οὔτε στοὺς προφῆτες, οὔτε στοὺς πατριάρχες, οὔτε στοὺς ἁγίους συνέβη ποτέ.

Ἄκομη σὲ ποιῶν ἀνθρώπων τὴν γέννηση φάνηκε στὸν οὐρανὸ ἓνα ἀστὲρι καὶ μάλιστα ἓνα ἀστὲρι πού βάδιζε γιὰ νὰ ἀναγγεῖλει σ' ὄψη τὴν οἰκουμένην τὴν γέννησίν τους;

Ποιὸς μπόρεσε νὰ βασιλεύει καὶ νὰ ἀιχμαλωτίζει ἐχθρούς σχεδὸν προτοῦ ἀκόμη γεννηθεῖ; Καὶ ποιὸς βασιλεύς πάνω στήν γῆ εἶχε εἰρήνην, γιὰ νὰ τὴν μοιράζει ἢ ἦταν τόσο σπουδαῖος πού νὰ στηρίζουν σ' αὐτὸν τὴν ἐλπίδα τους ὅλα τὰ ἔθνη καὶ μάλιστα νὰ τὸν

ἀποδεχθοῦν ὡς Κύριο καὶ ἀναμορφωτή, χωρὶς καμμία βία;

Ποιὸς ἀπὸ ὄσθους ἐκείνους πού μᾶς μιλοῦν γιὰ εἰρήνη, ἰσότητα καὶ δικαιοσύνη ἢ γιὰ καλὲς πράξεις, καλοὺς τρόπους καὶ εὐγένειες ἢ ἀπὸ ὄσθους τοὺς ἐναρέτους καὶ ἀγίους τῆς Ἁγίας Τραφῆς εἶχε τὴν δύναμη νὰ τοῦ τρυπήσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ γενικά νὰ σταυρωθεῖ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ὄσθων μας καὶ ὑπὲρ τῆς δικῆς μας ὑγείας καὶ νὰ μὴν ὀνομάζεται ἄνθρωπος ἀλλήλα ζωὴ ὄσθων;

Μόνον ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός προῦληθεν ἀπὸ μητέρα παρθένο καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς χωρὶς νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσει γιὰ τὴν κατὰ σάρκα καταγωγή του. Ὅσθων τῶν ἀνθρώπων μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε τὴν κατὰ σάρκα καταγωγή τους, ὅμως γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσει γι' αὐτὴν διότι δὲν γεννήθηκε κατὰ τὴν φυσικὴ γέννηση τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτός εἶναι πού ἔκανε καὶ τὸ ἀστέρι γιὰ νὰ σημάνει τὴν γέννηση τοῦ σώματος, διότι ἔπρεπε ἀφοῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ Λόγος, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ ἔχει καὶ τὸ μήνυμα καὶ νὰ ἀναγνωρισθεῖ ὀλοφάνερα ἀπ' ὄσθην τὴν οἰκουμένη, ἀφοῦ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Περσίας ἦλθαν νὰ τὸν προσκυνήσουν.

Αὐτός ἀνακαίνισε τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ζωὴ τοῦ κόσμου, δίδοντας δύναμη στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πλάνη καὶ νὰ ἀγαπήσουν τὴν Ἀλήθεια, ἐναποθέτοντας πλεόν τὴν ἐλπίδα τους σ' Ἐκεῖνον» (Μ.Θανατοῦ ΕἴΤΕ τ.1 317-329).

Αὐτός πού γεννήθηκε ὡς ἄνθρωπος στὴν φάτνη, γαληνεύει τὴν ταραχμένη μας μυχί, χαροποιεῖ τὴν κακοποιημένη μας καρδιά, χαρίζει τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιου ζωῆς, προσφέρει τὴν βεβαιότητα τῶν ὑποσχέσεων του καὶ γεμίζει μὲ εἰρήνη ἐκείνους πού ἂν καὶ παιδεύονται ἢ κακοπαθοῦν στὴν ζωὴ, στηρίζουν τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους σ' Ἐκεῖνον πού ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς κάνει θεοὺς καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας Του.

Γιὰ νὰ μᾶς κάνει δικὰ Του αἰώνια παιδιά.

πρὸς τοὺς συνανθρώπους τους στάση¹.

Ὡς θεολογία, μάλιστα, ἐκλαμβανόταν τότε ἡ μυθολογία καὶ θεολόγοι θεωροῦνταν οἱ ποιητές. Ἔτσι «ὀνομάζονται ρητῶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος»². Ἀργότερα δὲ οἱ τραγικοί... Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως «ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι εἰδικώτεροι θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρουν νὰ δώσουν θεολογικὴν ἐρμηνείαν εἰς τὰς πρώτας ἀρχάς τοῦ κόσμου. Ἀκόμη καὶ τὸ σκηνηκὸν μηχανῆμα διὰ τοῦ ὁποῖου ἐνεφανίζοντο οἱ ἀπὸ μηχανῆς θεοί, ἐκαλεῖτο "θεολογεῖν"»³.

Μέ τὴ συστηματικώτερη ὅμως ἀνάπτυξη καὶ τὴν εὐρύτερη διάδοση τῆς φιλοσοφίας, ἡ θεολογία ὀρίσθηκε ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ τρία γένη τῆς θεωρητικῆς ἐπιστήμης καὶ μάλιστα τὸ σπουδαιότερο αὐτῆς κατὰ τὴ διάκριση τοῦ Ἀριστοτέλη⁴...

Στὴν «Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος», πού εἶναι «τό κατ' ἐξοχὴν παιδαγωγικὸ ἔργο» τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ἀπαντᾷ ὁ ὄρος "Θεολογία" καὶ τύποι της εἶναι «αἱ κεκαθαρμένοι περὶ Θεοῦ παραστάσεις αἱ ἀπαραίτητοι εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα τῆς νέας πολιτείας».

Γενικά, ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Παιδεία εἶναι στενά δεμένες στὸν ἀρχαιοελληνικὸ κόσμο, ὅπως φανερώνει καὶ τὸ ρητὸ πού ἦταν χαραγμένο στοὺς Δελφούς... «βάση μιᾶς πολιτείας εἶναι ἡ ἀνατροφή τῶν νέων». Μᾶς κληροδότησαν δὲ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἓνα ἀνεξάντλητο πλοῦτο παιδαγωγικῶν ἀντιλήψεων καὶ ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες καταπλήσσουν μὲ τὴν ὀρθότητά τους. Φιλόσοφοι καὶ παιδαγωγοί, ὅπως ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλούταρχος κ.ἄ. διδάσκουν καὶ σήμερα μὲ τίς περιφημες γενικὲς καὶ εἰδικὲς παιδαγωγικὲς τους ἀρχές. Ὅλοι τους μάλιστα συμφωνοῦν πὼς σκοπὸς τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἡ "ἔξις τοῦ ἀγαθοῦ", ὁ ἐνάρετος βίος. Καὶ πρὸς αὐτὸν πρέπει νὰ ἀποβλέπει κάθε ἀληθινὸς παιδαγωγὸς πού "ἄγει" (=ὀδηγεῖ) τὴν εὐπλαστικὴ παιδικὴ καὶ νεανικὴ ψυχὴ. Ἔτσι τὴν κατευθύνει στὴν "φιλοσοφία". Στὴν πραγματικὴ ἐφαρμογὴ τῆς σοφίας, πού συντελεῖ στό "εὖ ζῆν",

¹ Δημ.Νταφοῦλη, μνημ.ἔργο σελ.27κ.ε.

² Μεταφυσικά, Α 983, Β 1000α.

³ Παν.Χρήστου, Μαθήματα Ἀθηντίας Θεσπικῆ 1965, σελ.1-2

⁴ Μεταφυσικά Κ.7.1064β

της»⁵. Δηλαδή, μπορείς να επισκεφθείς και να βρείς πόλεις που να μη περιβάλλονται από τείχη, να μην έχουν αλφάβητο, διοίκηση, σπίτια, νόμισμα, θέατρα ή γυμναστήρια. Κανείς όμως δεν είδε, ούτε πρόκειται να δει πόλη άσεβη και άθρηνη, που να μη κάνει προσευχές. Πού να μη καταφεύγει σε θυσίες...» Για να ικανοποιήσουν δε αυτή την ξμφυτη σε κάθε άνθρωπο τάση και ροπή προς τό θείο, έδωσαν οί ίδιοι τή λύση στό πρόβλημα τής θρησκευίας δημιουργώντας δική τους, αφού δεν είχαν, όπως οί Ίσραηλίτες, τό προνόμιο ναά δεχθοῦν τήν αποκάλυψη του Θεοῦ.

Έτσι, λοιπόν, έπλασαν δικές τους θεότητες και ανήγειραν καλλιμάραρους ναούς, όπως ο Παρθενώνας... Και διακήρυξαν μέ τό στόμα του Πλάτωνος ότι δεν υπάρχει ανώτερο και θεϊότερο πράγμα που θά μπορούσε να σκεφθεί ο άνθρωπος, από τήν παιδεία τή δική του και των συνανθρώπων του...

Απόδειξη τρανή τής αγάπης των αρχαίων Έλλήνων προς τήν θρησκεία και ιδιαίτερα προς τή θρησκευτική αγωγή και διδασκαλία, είναι τό πλούσιο θρησκευτικό και διδακτικό στοιχείο που περιέχεται τόσο στή μυθολογία, όσο και στήν υπόλοιπη αρχαιοελληνική γραμματεία⁶.

Βέβαια, τό θρησκευτικό αυτό διδακτικό στοιχείο, ως μυθολογικό, δηλαδή ως πλάσμα και επινόημα τής ανθρώπινης φαντασίας, εμφανίζει τίς διάφορες θεότητες κατά τά ανθρώπινα μέτρα. Τίς παρουσιάζει μέ υπεράνθρωπες ικανότητες και δυνάμεις, αλλά και μέ ατέλειες, αδυναμίες και πάθη...

Οί θεότητες των αρχαίων Έλλήνων είναι οί φύλακες τής ήθικης τάξης στον κόσμο και των αξιών τής ζωής. Έπαινοῦν τό καλό, αποδοκιμάζουν και τιμωροῦν τό κακό, συμπαρίστανται στους άδικουμένους, προστατεύουν τους ξένους κ.ά.

Έτσι, τό προθεολογικό ή μυθολογικό αυτό διδακτικό στοιχείο δίδασκε και μόρφωνε τότε θρησκευτικά και ήθικά τους προγόνους μας. Γιατί ικανοποιούσε τήν ανάγκη τους για ανάταση τής ψυχής προς τό θείο και για συμμόρφωσή τής προς τή θέλησή του. Και παράλληλα τους όδηγοῦσε στήν πρόεπουσα

⁵ Πλούταρχος, Προς Κολώτην Επικούρειν, 1126, D-E.

⁶ Δημ.Νταφοῦλη Τό θρησκευτικό διδακτικό στοιχείο στα άναγνωστικά... Άθήνα 1995, σελ.27

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΒΟΣΚΟΥΣ

Ετήν γή μας ήλθες, Κύριε, ήσυχα και σιωπηλά
σαν τήν δροσιά στό καταπράσινο λειβάδι.

Άνάμεσά μας θέλησες να κατοικήσεις για να μās λυτρώσεις από τά δεσμά του θανάτου και τής άμαρτίας.

Καταδέχεσαι να γεννηθείς μέσα σε μιá φάτνη. Μά απ' τήν Φάτνη Σου εκείνη, Κύριε, και μέσα από τήν άγκαλιά τής Θεοτόκου, μπορεί να φαίνεσαι για μās ένα μικρό και θείο βρέφος, αλλά μās βλέπεις, μās προσέχεις και μās καλείς να έλθουμε κοντά σου.

Άφήνεις να ανοιχθοῦν οί ούρανοί, για να ακούσουμε τά μηνύματα τής σωτηρίας μας.

Στέλνεις άστέρια φωτεινά, σ' όλόκληρη τήν οικουμένη για να προσελκύσεις τους ανθρώπους και να τους φέρεις στην φτωχική Σου Φάτνη.

Μά ο κόσμος μας αυτός, Κύριε, δεν έχει μόνο φτωχούς βοσκούς και μάγους με σοφία. Ο κόσμος μας αυτός έχει και τον Ηρώδη, έχει κι ένα πλήθος όλόκληρο που κάθε μέρα τρέχει. Τρέχει στους δρόμους τής ζωής για να προλάβει να «άπογραφεί».

Όμως Κύριε, σε μās δειξε, με τήν φωνή των άγγέλων και με τό φωτεινό άστέρι των θείων Σου λόγων, που πρέπει να βαδίσουμε.

Δειξε μας, Κύριε, πώς πρέπει να ενεργήσουμε, γιατί κι εμείς τρέχουμε, τρέχουμε να προλάβουμε.

Δειξε μας, Κύριε τό δρόμο που όδηγει στην Φάτνη Σου, τον δρόμο που όδηγει στην δική Σου άπογραφή για να μπορούμε να χαιρούμε με τους «φτωχικούς βοσκούς» και τους «σοφούς μάγους» του άγαπητου λαου Σου. Να χαιρούμε γιατί τά όνόματά μας δεν έχουν καταγραφεί σε κάποια ύπηρεσία τής γής, αλλά στα δελτία τής Αιωνίου Βασιλείας. Μιās Βασιλείας που μās αποκαλύφθηκε μέσα από μιá «Φάτνη» κι όχι από τήν ματαιότητά μας. Άμήν.

ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Φυσικά δέν μπορείς νά λές ότι αγαπᾶς τήν Ἀρχαία Ἑλλάδα

▶ ἐπειδή κρατᾶς στά χέρια σου τήν φλόγα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

▶ ἐπειδή ντύθηκες μέ ἓνα ἀρχαιοελληνικό χιτῶνα & δυό σανδάλια.

▶ ἐπειδή μιλάς γιά θέματα ἀρχαιοελληνικῆς λατρείας.

Μά καί φυσικά δέν μπεῖς νά λές ότι αγαπᾶς τήν Ἀρχαία Ἑλλάδα, γιατί ἡ Ἀρχαία Ἑλλάδα, σάν ἄλλο Ἴστρο τῆς Βηθλεέμ, σέ ὀδηγεῖ ἐλεύθερα κι ἀβίαστα στά βήματα πού βάδισαν καί οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες, στήν ἀποδοχή τοῦ Θεοῦ Βρέφους. Ἄν δέν ἀποδέχεσαι τόν Ἰ.Χριστό οὔτε καί τήν Ἀρχαία Ἑλλάδα αγαπᾶς.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ Νο.2ο.

« Ἀπαιδευσία πάντων παθῶν μήτηρ»

Ἡ ἀγραμματοσύνη εἶναι μητέρα ὅλων τῶν παθῶν.

«Δουλεύειν πάθεσι χαλεπώτερον ἢ τυράννοις»

Περισσότερο ὀδυνηρό νά εἶσαι δοῦλος σέ πάθη παρᾶ σέ τυράννους.

«Πῆ παρεβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἔτελέσθη;»

Τί ἔκανα πού δέν ἔπρεπε; Τί ἔκανα πού ἔπρεπε;

Τί ἔπρεπε νά κάνω καί δέν τὸ ἔκανα;

« Ἐν ἀρχᾷ πάντων»

Ἐνα εἶναι ἡ ἀρχή τῶν πάντων.

«Πάντα κατ ἀριθμὸν γίνονται»

Τὰ πάντα γίνονται κατὰ τοὺς ἀριθμούς.

«Θεὸς ἀεὶ γεωμετεῖ»

Ὁ Θεὸς πάντοτε γεωμετερεῖ.

«Ἔστιν ἡγεμὸν καὶ ἄρχων ἀπάντων Θεός, εἰς ἀεὶ ἔων, μόνιμος, ἀκίνητος, αὐτὸς ἐαυτῷ ὅμοιος, ἕτερος τῶν ἄλλων»

Ἐπάνω σ' ὅλα βασιλεύει Θεός, μοναδικὸς πάντοτε καὶ σταθερός, πού δέν ὑπάρχει τίποτα δεύτερο σάν αὐτόν.

ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΟΝ

ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ⁷

Όταν ἔμεῖς σκεπτόμαστε νά καταργήσουμε τά θρησκευτικά στό σχολεῖο μας καί νομίζουμε ὅτι ἔτσι ἐκφραζόμαστε ὡς πραγματικοὶ ἀρχαιολάτρες τότε αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἔχουμε γνώση τοῦ τί σημαίνει ἀρχαία Ἑλλάδα, διότι οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας εἶχαν θρησκευτική ἀγωγή.

«Θρησκευτική ἀγωγή γενικά εἶναι ἡ προσπάθεια ψυχικῆς ἐπίδρασης καὶ καλλιέργειας τῶν νέων μέ βάση τίς ἀρχές καί τά πιστεύματα τῆς θρησκείας, ὥστε νά διαμορφωθοῦν σέ πνευματικές καί ἠθικές προσωπικότητες.

Τὴν ἀξία τῆς ἀναγνώρισαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Αὐτοὶ διακήρυξαν μέ τό στόμα τοῦ Ὀμήρου ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκη τῶν θεῶν «πάντες δέ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι»⁸ Καί ἐπιβεβαίωσαν τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι καθολικό καί πανανθρώπινο φαινόμενο μέ τό κλασσικό χωρίο τοῦ Πλουτάρχου: «Εὔροις δ' ἂν ἐπιῶν καὶ πόλεις ἀτειχίστους, ἀγραμμάτων, ἀβασιλεύτους, ἀοίκους, ἀχρημάτους, νομίματος μὴ δεομένας, ἀπειρούς θεάτρων καὶ γυμνασίων· ἀνιέρου δέ πόλεως καὶ ἀθέου μὴ χρωμένης εὐχαῖς,... μηδέ θυσίαις ἐπ' ἀγαθοῖς, μηδ' ἀποτροπαῖς κακῶν, οὐδεὶς ἔστιν, οὐδ' ἔσται γεγωνός θεα-

⁷ Βασ.Σπεργιούλη, ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑ ΖΩΗΣ-ΑΓΩΓΗ ΨΥΧΗΣ Λάρισα 2002

⁸ Ὀμήρου Ὀδύσσεια, Ραψ. γ 48

τούς άλλους νά σέ υπακοῦν ἀβίαστα ὅταν ἔχεις μάθει νά τούς ἀγαπᾶς. Εἶδ' ἄλλως πειθαρχοῦν μὲν ἀλλά πειθαρχοῦν ἢ ἀπό φόβο ἢ ἀπό ἀνάγκη.

3α. Καί εἶπεν ὁ Μαρδοχαῖος· ὅτι ὁ Θεός συνήργησε στό νά πραγματοποιηθοῦν ὅλα ὅσα ἐξιστορήθηκαν στό βιβλίο αὐτό.

3α. Συνήθως πάντοτε προσευχόμαστε πρὶν ἀπό κάθε δύσκολη στιγμή. Κάνουμε τάματα, ἀγρυπνίες, νηστείες, λιτανεῖες καί τόσα ἄλλα. Ὅμως δέν ξερω ἂν ἐνθυμούμεθα νά ποῦμε ἓνα εὐχαριστῶ στόν Θεό γιά ὅ,τι τοῦ ζητήσαμε καί μᾶς τό ἔδωσε. Φοβοῦμαι ὅτι ὅλοι εἴμαστε στήν κατηγορία τῶν ἐννέα λεπτῶν πού ξεχασαν νά εὐχαριστήσουν.

Ἄληθεια εὐχαριστοῦμε τόν Θεό. Ἔχουμε τήν δύναμη νά λέμε «δόξα τῷ Θεῷ» ἢ ἀποδίδουμε τίς ἐπιτυχίες μας στόν ἑαυτό μας· Δέν ξερω βέβαια, ἀλλά φοβοῦμαι ὅτι τίς περισσότερες φορές, ἂν ὄχι καθημερινά, ξεχνοῦμε νά ποῦμε ἓνα εὐχαριστῶ στόν καλό Θεό μας. Καί βέβαια δέν ὑπερβάλλω στό σημεῖο αὐτό γιατί πόσοι ἄραγε λέμε δόξα τῷ Θεῷ γιά τήν ἡμέρα πού ἀνατέλλει ἢ γιά τήν ἡμέρα πού πέρασε;

3β. Ἔτσι μέ ὅλα αὐτά πού συνέβησαν θυμῆθηκα τό ὄνειρο πού εἶδα καί μάλιστα παρατήρησα ὅτι τίποτε δέν ἔμεινε ἀπραγματοποίητο ἀπ' ὅλα ὅσα εἶδα.

3γ. Δηλαδή ἡ μικρή πηγὴ, ἡ ὁποία ἔγινε ποταμός καί συγχρόνως ἔγινε φῶς καί ἥλιος καί νερό πολὺ· εἶναι ἡ Ἐσθήρ πού ἀπὸ ἀσήμαντη ἔγινε ποταμός δηλαδή ἔγινε βασίλισσα ἀφοῦ τήν νυμφεύθηκε ὁ βασιλεὺς.

3β. «ἐμνήσθην γάρ περί τοῦ ἐνυπνίου». Αὕτη εἶναι ἡ σωστή τοποθέτησή μας ἔναντι ἐνός ἐντυπωσιακοῦ ὄνειρου. Ποτέ νά μὴ βιάζουμε τήν φαντασία μας γιά νά τό ἐρμηνεύσουμε. Ἀντιθέτως ὅταν τά γεγονότα ἐκπληρωθοῦν κατὰ τό ὄνειρό μας τότε μπορούμε νά τό κατανοήσουμε. ἐνῶ ὅταν προτρέχω στήν ἐρμηνεία τότε σίγουρα φθάνω στήν πλάνη καί εἶναι καί θράσος γιατί θέλω νά ἐρευνῶ αὐτά πού ὁ Θεός μου ἀποκρύπτει.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἐτά χρόνια τοῦ Αυτοκράτορος τῆς Ρώμης Κομμόδου (180-192) ζοῦσε στήν Ἀλεξάνδρεια ἓνα ζεῦγος πού ἦσαν μὲν καλοί ἄνθρωποι, ἀλλά εἰδωλολάτρεις. Ὁ σύζυγος ἐλέγετο Φίλιππος καί ἦταν ἑπαρχος τῆς Αἰγύπτου, ἡ σύζυγος Κλαυδία καί τά τρία τους παιδιά ἦταν ὁ Ἀβίτας, ὁ Σέργιος καί ἡ Εὐγενία.

Ἀπ' ὅλους ξεχώριζε ἡ Εὐγενία ἡ ὁποία ἦταν ὄχι μόνο στό σῶμα ὠραία ἀλλά καί στά πνευματικά χαρίσματα ἀρίστη καί στήν γνώση πλούσια ἀφοῦ ἤξερε πολὺ καλά καί τά Ρωμαϊκά καί τά Ἑλληνικά. Ἀπό τά 15 της χρόνια ἦταν θαυμαστή γιά τήν σύνεση καί τήν σοφία της. Πάρα πολλές φορές πήγαινε στίς γειτονίες τῶν χριστιανῶν γιά νά μάθει τί εἶναι ἐκεῖνο πού κάνει τήν ζωὴ τους πιό διαφορετική ἀπό τήν ζωὴ τῶν ἄλλων. Κάποτε μάλιστα σταμάτησε σέ μιὰ ἐκκλησία κι ἄκουσε νά διαβάζουν τό ψαλτήρι στό σημεῖο πού λέγει: **«Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια. Ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησεν»** Ψαλμ.95.5. Αὐτά τά λόγια ἔκαναν τήν Εὐγενία νά καταλάβει σέ πόσο μεγάλη πλάνη βρίσκεται καί νά ἀρχίσει νά διδάσκεται, κρυφά ἀπό τοὺς γονεῖς της, τήν πίστη τῶν χριστιανῶν.

Ἔτσι κάποια στιγμή βαπτίζεται χριστιανή καί μαζί μέ τοὺς δύο ὑπηρέτες της κατέφυγε σέ κάποιο ἀνδρικό μοναστήρι τῆς περιοχῆς ὅπου ἐμφανίσθηκε ὡς ἄνδρας μέ τό ὄνομα Εὐγένιος. Σύντομα μέ τήν ἄσκηση ἡ ἀρετὴ της ἔγινε τόσο μεγάλη πού οἱ μοναχοί, μὴ γνωρίζοντας ὅτι εἶναι μεταμφιεσμένη γυναῖκα, ἐπέμεναν καί ἔγινε ἡγούμενος τῆς μονῆς τους.

Κάποια στιγμή όμως μιά πλούσια, ή κ.Μελανθία έρωτεύθηκε τόν ήγούμενο τής Ί.Μονής και τόν κάλεσε σπίτι της, γιατί δήθεν ήταν άσθενής και νά τήν θεραπεύσει πάλι όπως παλαιότερα από άνίατη άσθένεια, μέ σκοπό νά άμαρτήσσει μαζί του. Έπειδή όμως ό ήγούμενος πήγε σπίτι αλλά άρνήθηκε έντονος τίς προτάσεις, ή Μελανθία πήγε και συκοφάντησε τόν ήγούμενο στον έπαρχο τής Αιγύπτου. Είπε ότι γυρίζει από σπίτι σέ σπίτι, ότι κάνει τόν άγιο ένώ δέν είναι, ότι είναι πλανεμένος, φιλόδοξος, προδότης τών θεσμών του τόπου και προπαντός ότι είναι ανήθικος, αφού μάλιστα εισέβαλε στό σπίτι της κι άν ή ίδια δέν φώναζε θά τήν βίαζε, αυτός, και όλη του ή συνοδεία.

Ό έπαρχος σάν τά άκουσε όλα αυτά θύμωσε κι έδωσε έντολή νά γίνει δικαστήριο για νά καταδικάσει τόν ήγούμενο και όλη τήν συνοδεία του. Σάν έφθασε στό δικαστήριο δέν μπορούσε πλέον νά αποκρύψει τό μυστικό και λέγει στον έπαρχο.

- Δέν θά ήθελα νά πω τίποτε κι άς μέ κατεδίκαζες όπως νομίζεις, αλλά επειδή θέλεις νά τιμωρήσεις και όλη τήν αδελφότητα τώρα πλέον πρέπει νά βάλω φραγμό στίς συκοφαντίες. Δέν μπορεί ή άσθενική και δαιμονοκρατούμενη συνείδηση κάποιων νά καταστρέφει προσωπικότητες. Δέν είναι δυνατόν νά άκούω νά συκοφαντούντε οι μοναχοί και νά μένω άδρανής. Δέν μπορεί μιά κίβδηλη φαντασία νά δολοφονεί ψυχές, πού ύπηρετούν τήν αλήθεια. Η ζήλεια και ό φθόνος πρέπει σήμερα νά αποκαλυφθούν. Έπαρχε Φίλιππε ξέρεις ότι είμαι ή χαμένη κόρη σου κι αυτοί οι δύο πού κάθονται δεξιά κι άριστερά σου είναι τά αδέλφια μου.

Τότε ή άγία αποκαλύπτει στον πατέρα της ότι είναι ή κόρη του και αυτός έμεινε άφωνος. Η συκοφαντία έφερε καρπούς σωτηρίας, διότι αυτό όδήγησε τόν πατέρα της στό νά μισήσει τό κακό, νά μεταστραφεί, ό πατέρας της Φίλιππος μαζί μέ τήν οικογένειά του, στον χριστιανισμό και νά αφήσει τούς χριστιανούς νά λατρεύουν έλεύθερα τόν Κύριο τής δόξης.

Αυτό είχε σάν αποτέλεσμα νά τόν φθονήσουν οι άλλοι ειδωλολάτρες και νά τούς συκοφαντήσουν στον αυτοκράτορα Ρώμης ως προδότες και αποστάτες, ό οποίος μέ πολλούς και βασιανιστικούς τρόπους τούς όδήγησε στό μαρτύριο για νά χαίρονται και νά αγάλλονται αιωνίως μαζί μέ τούς άγίους μας και νά μπορούμε κι έμεις νά τούς τιμούμε στίς 24 Δεκεμβρίου ώστε νά τούς ζηλεύουμε για νά τούς μιμηθοϋμε.

άλλά γιατί κατάφεραν οι έχθροί τής πατρίδος μας νά περάσουν τά μηνύματα τής άδιαφορίας στό ύποσυνείδητό μας.

Πάντως όταν άπονοϋν αυτές οι γιορτές, καταδικάζεται ό λαός αυτός σέ θάνατο είτε σάν θρησκευών λαός είτε σάν λαός πού έχει πατρίδα. Δέν είναι λοιπόν παρωνυχίδα τό νά γιορτάζουμε πάντοτε μιά γιορτή. Μάλιστα στους έσχατους χρόνους ό αντίχριστος θά επιχειρήσει νά διαστρέψει τόν νόμο και τήν ιστορία λέγει ή Άγ.Γραφή **«και λόγους πρός τόν Ύψιστον λαλήσει και τούς άγίους Ύψιστου παλαιώσει και ύπονοήσει του άλλοιωσαι καιρούς και νόμον, και δοθήσεται εν χειρί αυτού έως καιρού και καιρών και ήμισυ καιρού»** Δαν.7.25

3. Ό Μαρδοχαίος άν και άνέβηκε σέ μεγάλα άξιώματα, άν και έγινε σπουδαίος δέν υπερηφανεύθηκε, αλλά αντιθέτως φρόντιζε τόσο πολύ για τό καλό όλων τών ανθρώπων ώστε νά γίνει απ' όλους συμπαθής και αγαπητός.

Φαίνεται ότι ό Μαρδοχαίος δέν ήταν μόνο ένας εύσεβής άνθρωπος, αλλά πρέπει νά είχε και κάποια χαρίσματα πού τόν έκαναν αγαπητό σέ όλους. Δηλαδή πρέπει νά ήταν ανοικτός και χαρούμενος άνθρωπος. Δέν πρέπει νά εκλινε μέσα του τήν πονηριά, τόν φθόνο, τήν ζήλεια, τήν βλοσυρότητα.

Είναι πολύ ωραίο νά βλέπεις έναν άνθρωπο ανοικτό, χαρούμενο, εύθυμο. Η χαρά και ή εύθυμία δέν καταστρέφουν τήν σοβαρότητα, αλλά αντιθέτως τήν αναδεικνύουν γιατί σοβαρός δέν είναι ό άγέλαστος αλλά αυτός πού έχει τήν δύναμη νά λέγει όχι στην άμαρτία και τό κακό και πού ξέρει νά βάζει φραγμούς στην ζωή του.

Πάντως τό νά βρίσκεσαι στην έξουσία και νά γίνεσαι αγαπητός από τούς ανθρώπους δέν είναι μόνο ένα ξεχωριστό χάρισμα του Θεού, αλλά είναι και αποτέλεσμα πολλής αγάπης και πλούσιας ταπεινώσης.

Η πειθαρχία πού πρέπει νά επιβληθεί διά τής έξουσίας δέν καταστρέφει τήν αγάπη διότι μόνο τότε μπορείς νά κάνεις τούς

ων πού τούς κακοποίησαν! Είναι οί γνωστές καί έσφαλμένες αντιλήψεις των συγχρόνων Ίουδαίων πού προφανώς τούς τίς υποβάλλει ό διάβολος διότι τόν Ίησοῦ Χριστό ώς λυτρωτή καί σωτήρα δέν τόν δέχθηκαν, τόν αντίχριστο όμως θά τόν δεχθοῦν εὐχαρίστως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Στίχ. 1-3. *Ἡ δύναμη τοῦ βασιλέως καί ἡ δόξα τοῦ Μαρδοχαίου.*

1-2 Ἐγραψε ἡ Ἐσθήρ καί ό Μαρδοχαίος ἀπό πλευρᾶς Ίουδαϊκῆς τά γεγονότα πού τούς ἐνδιέφεραν ἀλλά κατέγραψε καί ό βασιλεύς ἀπό πλευρᾶς ιστορικῆς καί ἐθνικῆς. Καί δέν εἶναι μικρῆ ὑπόθεση ἡ μνήμη τῶν ιστορικῶν γεγονότων. Ἐνας λαός πού θυμᾶται τά ἐθνικά σημάδια τῆς σωτηρίας του δέν πεθαίνει ποτέ!!! Διατηρεῖ πάντοτε τήν ἐθνική του συνείδηση. Δηλαδή ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἂν θυμόμαστε τίς γιορτές μας 25η Μαρτίου 1821 ἢ 28 Ὀκτωβρίου 1940 ἢ καί κάποιες ἄλλες τότε θά ζήσουμε σάν ἔθνος. Ἡ 25η Μαρτίου 1821 π.χ. εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940 εἶναι ἡ μνήμη τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ καί τῆς Θεοτόκου κ.λ.π.

Οἱ γιορτές πού κάνουμε, δέν εἶναι γιά νά ξεοδέσουμε μερικά χρήματα ἢ γιά νά κάνουμε φιγοῦρες μέ τίς παρελάσεις μας ἢ γιά πολιτικούς καί πολιτιστικούς λόγους. Ὅλα αὐτά εἶναι δευτερεύοντα. Ὁ πρῶτος σκοπός τῶν ἐορτῶν εἶναι ἡ ιστορική μνήμη. Εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας ὅτι οἱ ἐχθροί τῆς πατρίδος μας θέλουν νά βγάξουν ἀπό τή μνήμη τῶν Ἑλλήνων τίς ἐθνικές καί τίς χριστιανικές γιορτές. Λέγει δέ καί ἕνας ψαλμικός στίχος «**δεῦτε καί καταπαύσωμεν πάσας τάς ἐορτάς τοῦ Θεοῦ ἀπό τῆς γῆς**» Ψαλμ.73.8. Ἐλάτε νά βγάλουμε τίς γιορτές τῶν Ἁγίων γιά νά ξεχαστοῦν οἱ Ἅγιοι. Ἄμα βγάλουμε τίς γιορτές, λένε οἱ ἐχθροί τοῦ Θεοῦ θά ξεχαστεῖ καί ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ. Ἐλάτε νά βγάλουμε τίς ἐθνικές γιορτές, θά ξεχαστεῖ ἡ Ἱστορία μας. Τό βλέπουμε αὐτό στίς ἡμέρες μας νά πραγματοποιεῖται κι ἐμεῖς κοιμώμαστε, διότι ἔρχονται Ἑθνικές γιορτές καί στά σπίτια μας σημαῖα δέν βγάζουμε ὄχι γιατί ξεχνοῦμε, ἀλλά

ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ
ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ

Ἡ ἔλεημοσύνη τῶν
Χριστογενῶν

Σ τήν ἐλεημοσύνη ἡ Ἐκκλησία βλέπει μιᾶ πολύτιμη δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου: **«τό ἀνοιγμα στόν ἄλλον καί τή διάθεση γιά ἀπό κοινού μετοχή στά ἀγαθά»**. Εἶναι ἀπειρες οἱ ἀναφορές τῆς Ἀγ.Γραφῆς καί τῶν Ἀγ.Πατέρων πού παροτρύνουν τόν πιστό νά μήν περιοριστεῖ σέ μιᾶ **«ἀδάπανη εὐσέβεια»** καί σέ λεκτικές διακηρύξεις ἀγαπολογίας, ἀλλά νά ἀσκηθεῖ σ' αὐτή, τήν ἔμπρακτη καί ἄμεση ἀγάπη (Θ.Παπαθανασίου Κοιν.Δικαιοσύνη σ.22-25)

Ἐδῶ, ὡστόσο, καρδοκεῖ ἕνας κίνδυνος. Ἡ ἐλεημοσύνη μπορεῖ νά καταντήσῃ ἄλλοθι τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, ἰδίως ὅταν ἀσκεῖται ἀπό αὐτόν πού προκάλεσε τό πρόβλημα. Δηλαδή ἀπό τήν μιᾶ μεριά μπορεῖ ὅλο τό χρόνο νά ἐκμεταλλεῖται καί νά ἀδικοῦμε τούς ἀνθρώπους μας κι ἀπό τήν ἄλλη μόλις ἔλθουν οἱ γιορτές νά δίδουμε ἐλεημοσύνη λέγοντας ὅτι κάνουμε φιλανθρωπία. Γιά τέτοιες παρόμοιες καταστάσεις λέγει χαρακτηριστικά ὁ ἅγ.Γρηγ.Νύσσης **«Κι ἂν κάποτε δώσεις ἐλεημοσύνη, ἀπό ποῦ τή δίνεις; Δέν τή δίνεις ἀπό τή σκληρή καί μισάνθρωπη κερδοσκοπία σου; Δέν εἶναι γεμάτη ἀπό τά δάκρυα καί τούς στεναγμούς τῶν ξένων συμφορῶν; Ἄν ἤξερε ὁ φτωχός ἀπό ποῦ τοῦ δίνεις τήν ἐλεημοσύνη, δέ θά δεχόταν, γιατί θά ἦταν σά νά ἔτρωγε σάρκες ἀδελφικές καί αἷμα δικῶν του, καί θά σοῦ ἔλεγε ἕνα λόγο γεμάτο ἀπό φρόνηση καί θάρρος. "Μή μοῦ δώσεις, ἀνθρώπε, νά γευθῶ δάκρυα ἀδελφικά, μή δώσεις στό φτωχό ψομί πού ἔγινε ἀπό τούς στεναγμούς τῶν ὁμοίων μέ μένα φτωχῶν. Γύρισε στόν ὁμοῖό μου αὐτό πού πῆρες ἄδικο, καί ἐγώ θά σοῦ ὁμολογήσω τή χάρη". Τί ὠφέλεια δίνεις ὅταν κάνεις φτωχοῦς πολλούς καί ἱκανοποιεῖς ἕνα; Ἄν δέν ὑπῆρχε τό πλῆθος τῶν ἐκμεταλλευτῶν δέ θά ἠπῆρχε καί τό**

πλήθος τῶν φτωχῶν». Ε.Π.Ε τ.10 σ.277. Ὁ ἱ.Χρυσόστομος διευκρινίζει ὅτι «αὐτός πού πλουτίζει ἀνόμως, ὅταν προσφέρει ἐλεημοσύνη, ὄχι μόνο δέν δικαιούται ἀνταμοιβή ἀπό τόν Θεό γι' αὐτό, ἀλλά, ἀντιθέτως, παραμένει ἐνοχος γιά τίς ἀδικίες στίς ὁποῖες προβαίνει γιά νά συσσωρεύει τά πλούτη του» Εἰς Β πρὸς Κορινθ. 4.α..

Μέ τήν ἐλεημοσύνη οἱ ἅγιοι Πατέρες δέν ἀναζητοῦν ἀπλῶς μερικά παυσίπονα καί πρόχειρες λύσεις, ἀλλά τήν ρίζα τῆς κοινωνικῆς κακοδαιμονίας. Καί σήμερα ἀσκεῖται ἡ φιланθρωπία ἀπό συστήματα καί ἀπό ἀνθρώπους πού ἔχουν συνάξει τόν πλοῦτο τους ἀπό τήν ἐκμετάλλευση τῶν φτωχῶν. Ὅμως αὐτό δέν εἶναι ἐλεημοσύνη. Αὐτό δημιουργεῖ τήν φαινομενική φιланθρωπία. Δημιουργεῖ τό προσωπεῖο τοῦ φιланθρώπου πού λέγει ἱκανοποιημένος κάθε Χριστοῦγεννα καί Πάσχα: «**Εὐτυχῶς πού φτιάξαμε φτωχοὺς γιά νά τούς ἐλεοῦμε στίς γιορτές**». Πάντως ἡ φιланθρωπία τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά προλάβει τήν ὑστερόβουλη ἐλεημοσύνη καί γιά νά κλείσει τό δρόμο σέ ὅσους ἐπιδιώκουν μέσω αὐτῆς τή μεταφυσική δικαίωση τῶν ἀνομιῶν τους, δέν δέχεται τίς δωρεές πού προέρχονται ἀπό παράνομες ἐκμεταλλεύσεις.

Ἦδη στήν Παλαιά Διαθήκη ἐπισημαίνεται ὅτι «**ὅποιος προσφέρει μιὰ θυσία μέ χρήματα πού ἀποκτήθηκαν ἀδίκως ἢ ἀπό χρήματα τῶν φτωχῶν, εἶναι σάν νά θυσιάζει ἕνα παιδί μπροστά στά μάτια τοῦ πατέρα του**» Σ.Σειρ.34.18-20. Μέσα στό ἴδιο πνεῦμα εὐρισκόμενο καί τό ἐκκλησιαστικό κείμενο "Διαταγαί τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων" (4ος αἰ.μ.Χ.) ζητεῖ ἀπό τούς ἐπισκόπους νά θεωροῦν μισαρές τέτοιες δωρεές καί νά τίς ἀποποιοῦνται, ἀκόμα κι ἂν ἡ συγκεκριμένη ἐκκλησία βρίσκεται σέ ἔνδεια καί κινδυνεύει νά καταστραφεῖ Ε.Π.Ε τ.1 Δ,στ, γιατί λέγει στους Ψαλμούς 36.16 «**εἶναι προτιμότερο τό λίγο πού ἔχει ὁ δίκαιος, παρά ὁ πολὺς πλοῦτος τῶν ἀμαρτωλῶν**». Τό ψομί πού βγαίνει μέ κόπο καί δίνεται στίς χῆρες εἶναι πιό σωστό, ἔστω κι ἂν εἶναι μικρό καί λίγο, παρά ἐκεῖνο πού προέρχεται ἀπό ἀδικία καί συκοφαντία, ἔστω κι ἂν εἶναι πολύ καί καλῆς ποιότητος... Ἀλλά κι ἂν φάει ἀπό ἀσεβεῖς ἢ χῆρα καί ἀφοῦ χορτάσει προσευχηθεῖ γι' αὐτούς, δέν θά εἰσακουσθεῖ ἢ προσευχή της. (ἐνθ.ἀν.)

Στχ. 1-19. *Οἱ Ἰουδαῖοι ἐορτάζουν τήν νίκην των¹.*

Οἱ Ἰουδαῖοι τήν 14η καί 15η ἡμέρα ξεκουράσθηκαν καί γιόρτασαν τήν σωτηρία τους ἀπό τά χέρια τοῦ κακόψυχου Ἀμάν. Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἀλλά καί μέ νόμο καθιερώνει ἡ Ἐσθήρ τήν ἐορτή πού ὀνομάσθηκε "πουρίμ" καί πού θά ἐορτάζεται πλέον γιά πάντα μεταξύ τῶν Ἰουδαίων.

Θά λέγαμε ὅτι τό βιβλίον Ἐσθήρ, μέ τή γιορτή "πουρίμ" εἶναι ἕνα προανάκρουσμα τῶν ἐσχάτων. Βεβαίως, ἐδῶ ἔχουμε ἕνα ἱστορικό ἀντίλαλο, ἀλλά ὅμως, τόσα πράγματα σάν προφητείες, τόσες γιορτές μέσα στήν Παλαιά Διαθήκη, τί ἄλλο ἀντιλαλοῦν, παρά τά ἔσχατα; παρά τό τέλος; Κι ἐκεῖνο πού μᾶς κάνει κατάπληξη εἶναι τό ἐξῆς ὅτι ἡ γιορτή αὐτή "πουρίμ", γιορτάζεται μέχρι σήμερα. Γιά νά μάθουν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι τό κακό τιμωρεῖται, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ δικαιοσύνη τελικά ἐπικρατεῖ καί νικά. Μάλιστα οἱ ραββῖνοι στό ταλμούδ φτάνουν νά διακηρύττουν ὅτι ἀκόμη κι ὅταν ἔρθει ὁ Μεσσίας, Μεσσιάχ, γιά τήν ἀκριβεία, κι ὅταν ὅλες οἱ ἄλλες γιορτές θά πάψουν νά γιορτάζονται, τό πουρίμ θά ἐξακολουθεῖ νά τηρεῖται.

Μᾶς κάνει ἐντύπωση ὅταν λέγουν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι κι ὁ Μεσσίας ἀκόμη ἂν ἔλθει ἢ κι ἂν ὅλες οἱ γιορτές περάσουν, ἡ ἐορτή ὅμως πουρίμ ὄχι. Γιατί; Διότι οἱ σύγχρονοι Ἑβραῖοι ἔχουν ρίψει ὄλο τό βάρος τοῦ ἀναμενομένου Μεσσίου σέ μία ἐθνική ἐπικράτηση καί παγκόσμια ἐπικράτηση ἐπίγεια γιά νά δικαιωθοῦν ἔναντι τῶν ἐθ-

¹ Περίληψη ὁμιλιῶν πού ἐκφωνοῦνται κάθε Πέμπτη στά Ἐνοριακά Πνευματικά Κέντρα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Πλαταμῶνος, Ἁγ.Μαρίνης Ν.Πόρου, Ν.Ἁγ.Παντελεήμονος καί Ἁγ.Γεωργίου Λόφου.